

Laodicea - Numărul Patru

Istории suprapuse

Jeff Pippenger

2023-09-01

Aspectul pe care l-am arătat, pe care probabil Stephen Haskell nu l-a văzut, deși l-a susținut prin recunoașterea adevărilor care aduc la lumină acest fapt, este că, în istoria de la sfârșitul Israelului antic, găsești simultan începutul Israelului modern suprapunându-se peste aceeași perioadă istorică. Când Hristos întărea legământul cu mulți pentru o săptămână (două mii cinci sute douăzeci de zile), Israelul antic trăia experiența Laodiceei, pe punctul de a fi vărsat din gura Domnului. Simultan, Israelul modern trăia experiența Efesului. Laodiceea Israelului antic era împrăștiată, iar Efesul Israelului modern era adunat în cadrul aceleiași istorii.

Și „da”, dacă vă întrebați, sunt conștient că săptămâna în care Hristos a întărit legământul, în împlinirea capitolului nouă din Daniel, care a început la botezul Său și s-a încheiat cu uciderea cu pietre a lui Ștefan, nu a fost literalmente de două mii cinci sute douăzeci de zile, însă din punct de vedere profetic, cu siguranță a fost, căci, profetic, un an este egal cu trei sute șazeci de zile. Trei sute șazeci de zile înmulțite cu șapte dau două mii cinci sute douăzeci de zile, iar „centrul exact” al acelei săptămâni profetice este crucea. În mod profetic, Hristos a așezat crucea chiar în centrul perioadei profetice de două mii cinci sute douăzeci de zile, arătând astfel că „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase sunt întemeiate și susținute de crucea lui Hristos. Nu este o întâmplare că, atunci când sora White învață, așa cum face, că ambele table sacre ale lui Habacuc, diagrama din 1843 și cea din 1850, au profeția de două mii cinci sute douăzeci de ani chiar în centrul diagramei, ambele diagrame au și crucea exact în centrul acelei ilustrații.

„Biblia cuprinde toate principiile pe care oamenii trebuie să le înțeleagă pentru a fi pregătiți fie pentru această viață, fie pentru viața viitoare. Iar aceste principii pot fi înțelese de toți. Nimeni care are un spirit capabil să prețuiască învățătura ei nu poate citi nici măcar un singur pasaj din Biblie fără să dobândească din el vreun gând folositor. Dar cea mai prețioasă învățătură a Bibliei nu poate fi dobândită printr-un studiu ocazional sau fragmentar. Marele ei sistem al adevărului nu este prezentat astfel încât să poată fi deslușit de cititorul grăbit sau nepăsător. Multe dintre comorile ei se află adânc sub suprafață și pot fi obținute numai prin cercetare stăruitoare și efort neîntrerupt. Adevărurile care alcătuiesc acest mare întreg trebuie cercetate și adunate, „puțin aici, puțin acolo”. Isaia 28:10.

„Atunci când sunt astfel cercetate și aduse împreună, se va constata că se potrivesc în chip desăvârșit unele cu altele. Fiecare Evanghelie este o completare a celorlalte, fiecare profeție o explicație a alteia, fiecare adevăr o dezvoltare a unui alt adevăr. Tipurile rânduiei iudaice sunt lămurite prin Evanghelie. Fiecare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu își are locul său, fiecare fapt importanța sa. Iar structura deplină, în concepție și realizare, dă mărturie despre Autorul ei. O asemenea structură nici o altă minte decât aceea a Celui Infinit nu ar putea-o concepe sau alcătui.” Educație, 123.

Ngoài nguyên tắc rằng mỗi một trong bảy hội thánh đều được lập lại trong lịch sử Millerite và cả trong lịch sử của chúng ta, còn có một nguyên tắc quan trọng khác mà phong trào Cơ Đốc Phục Lâm thời kỳ đầu đã thừa nhận. Nguyên tắc ấy chứng minh rằng các đường tiên tri “nội tại và ngoại tại” của cùng một lịch sử được Đức Thánh Linh sử dụng để truyền đạt lẽ thật. Miller đã nhận ra điều này và trực tiếp giảng dạy về nó. Ông đã giảng dạy cách đúng đắn rằng bảy ấn của sách Khải Huyền tượng trưng cho một lịch sử song song với các hội thánh; nhưng trong minh họa song song ấy, các ấn tượng trưng cho một lẽ thật ngoại tại, còn các hội thánh tượng trưng cho một lẽ thật nội tại của cùng một lịch sử ấy. Uriah Smith cũng đề cập đến nguyên tắc này và sử dụng các từ “nội tại” và “ngoại tại”, điều mà đối với tôi dường như là cách tốt nhất để diễn đạt hai đường song song ấy.

„Sigiliile ne sunt aduse în atenție în capitolele 4, 5 și 6 din Apocalipsa. Scenele prezentate sub aceste sigilii sunt înfățișate în Apocalipsa 6 și în primul verset din Apocalipsa 8. Ele cuprind în mod evident evenimente de care este legată biserica de la începutul acestei dispensațiunii până la venirea lui Hristos.

„În timp ce cele șapte biserici prezintă istoria internă a bisericii, cele șapte peceți aduc în atenție marile evenimente ale istoriei ei externe.” Uriah Smith, *The Biblical Institute*, 253.

Acum vom începe analizarea celor șapte biserici. Este important să recunoaștem că primele două biserici și apoi, din nou, a treia și a patra biserică au o relație de „cauză și efect” care impune să fie luate în considerare împreună. Smirna este biserica ce îi reprezintă pe cei persecutați de Roma, iar Efes a fost biserica ce a purtat Evanghelia în întreaga lume.

„În Antiohia ucenicii au fost numiți pentru întâia oară creștini. Numele acesta le-a fost dat deoarece Hristos era tema principală a predicării, a învățaturii și a convorbirilor lor. Neîncetat, ei istoriseau întâmplările care avuseseră loc în zilele lucrării Sale pământești, când ucenicii Săi fuseseră binecuvântați cu prezența Lui personală. Fără osteneală, stăruiau asupra învățăturilor și minunilor Sale de vindecare. Cu buze tremurătoare și cu ochi plini de lacrimi vorbeau despre agonia Sa din grădină, despre trădarea, judecata și răstignirea Sa, despre îndelunga-răbdare și smerenia cu care îndurase batjocura și tortura pe care vrăjmașii Săi le aruncaseră asupra Lui și despre mila dumnezeiască cu care Se rugase pentru cei ce-L prigoneau. Învierea și înălțarea Sa, precum și lucrarea Sa în cer ca Mijlocitor pentru omul căzut, erau subiecte asupra cărora se bucurau să zăbovească. Pe bună dreptate îi puteau numi păgânii creștini, fiindcă ei predicau pe Hristos și Își înălțau rugăciunile către Dumnezeu prin El.

„Dumnezeu a fost Cel care le-a dat numele de creștin. Acesta este un nume împărătesc, dat tuturor celor care se unesc cu Hristos. Despre acest nume a scris mai târziu Iacov: «Nu cei bogăți vă asupra și vă târăsc înaintea scaunelor de judecată? Nu hulesc ei acel vrednic Nume prin care ați fost chemați?» Iacov 2:6, 7. Iar Petru a declarat: «Dacă suferă cineva ca creștin, să nu-i fie rușine, ci să-L proslăvească pe Dumnezeu pentru aceasta.» «Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi, fiindcă Duhul slavei și al lui Dumnezeu Se odihnește peste voi.» 1 Petru 4:16, 14.” *Faptele apostolilor*, 157.

Biserica din Efes a reprezentat biserica timpurie care a trăit „cu evlavie în Hristos Isus”, ceea ce este o „cauză” care produce întotdeauna un „efect”.

Da, i svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu bit će progonjeni. 2. Timoteju 3,12.

Evlavia bisericii din Efes a adus asupra ei persecuția reprezentată de biserica din Smirna. Cele două biserici reprezintă o relație de cauză și efect, iar efectul cere să fie precedat de o cauză. Persecuția din criza legii duminicale este instigată de manifestarea a ceea ce sora White numește „evlavie primară”. O evlavie care a fost ilustrată în istoriile trecute, sau primare.

„În pofida decăderii larg răspândite a credinței și evlaviei, în aceste biserici există adevărați urmași ai lui Hristos. Înainte de cercetarea finală a judecăților lui Dumnezeu asupra pământului, între poporul Domnului va avea loc o asemenea redeșteptare a evlaviei primare cum nu s-a mai văzut din timpurile apostolice. Duhul și puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate peste copiii Săi. În acel timp, mulți se vor despărți de acele biserici în care iubirea acestei lumi a înlocuit iubirea pentru Dumnezeu și pentru Cuvântul Său. Mulți, atât dintre slujitori, cât și dintre oameni, vor primi cu bucurie acele mari adevăruri pe care Dumnezeu a făcut să fie proclamate în acest timp, pentru a pregăti un popor pentru a doua venire a Domnului. Vrăjmașul sufletelor dorește să împiedice această lucrare; iar înainte de a veni vremea pentru o asemenea mișcare, el va căuta s-o prevină prin introducerea unei contrafaceri. În acele biserici pe care le poate aduce sub puterea lui amăgitoare, el va face să pară că binecuvântarea specială a lui Dumnezeu este revărsată; se va manifesta ceea ce se consideră a fi un mare interes religios. Mulțimile se vor bucura că Dumnezeu lucrează în chip minunat pentru ele, când, de fapt, lucrarea este a unui alt duh. Sub o înfățișare religioasă, Satana va căuta să-și extindă influența asupra lumii creștine.” Tragedia veacurilor, 464.

Strigătul de la miezul nopții al „zilelor din urmă” este redeșteptarea „evlaviei primare” identificată în pasaj. Este o redeșteptare care are loc într-o mișcare, nu într-o biserică. Istoria pe care Sora White o folosește pentru a descrie redeșteptarea este istoria „vremurilor apostolice”, care este reprezentată de biserica din Efes. Acea redeșteptare va produce „persecuție”.

„Mulți vor fi întemnițați, mulți vor fugi pentru a-și salva viața din orașe și sate, iar mulți vor fi martiri de dragul lui Hristos, stând în apărarea adevărului.” Solii alese, cartea 3, 397.

„Viața lui Hristos pe pământ” din pasajul următor reprezintă începutul bisericii din Efes, dar totodată prefigurează istoria adventismului laodicean de la sfârșitul lumii.

„Judecata este dată înapoi, și dreptatea stă departe; căci adevărul a căzut în uliță, și nepărtinirea nu poate să intre. Da, adevărul lipsește; și cel ce se depărtează de rău se face o pradă.’ Isaia 59:14, 15. Aceasta s-a împlinit în viața lui Hristos pe pământ. El a fost credincios poruncilor lui Dumnezeu, înlăturând tradițiile și cerințele omenești care fuseseră înălțate în locul lor. Din această pricină El a fost urât și persecutat. Această istorie se repetă.” Parabolele Domnului Hristos, 170.

Experiența reprezentată de Efes are loc simultan cu experiența Laodiceei. Iudeii cârcotași erau laodiceenii Israelului antic, iar Hristos și ucenicii Săi erau efesenii Israelului modern. Ioan Botezătorul a introdus biserica din Efes, iar el reprezintă biserica din „zilele de pe urmă”, care este împotrivită de laodiceeni, care se numesc pe ei înșiși iudei, dar nu sunt.

„Lucrarea lui Ioan Botezătorul și lucrarea acelor care, în zilele din urmă, pornesc în duhul și puterea lui Ilie pentru a trezi poporul din apatia sa sunt, în multe privințe, aceeași. Lucrarea lui este un tip al lucrării care trebuie să fie făcută în acest veac. Hristos urmează să vină a doua oară ca să judece lumea cu dreptate. Solii lui Dumnezeu, care poartă ultima solie de avertizare ce trebuie dată lumii, trebuie să pregătească calea pentru a doua venire a lui Hristos, așa cum Ioan a pregătit calea pentru prima Sa venire. În această lucrare pregătitoare, «orice vale va fi înălțată și orice munte va fi plecat; ce este strâmb va fi îndreptat și locurile colțuroase vor fi netezite», căci istoria urmează să se repete și încă o dată «slava Domnului se va descoperi și orice făptură o va vedea deopotrivă; căci gura Domnului a vorbit». Southern Watchman, 21 martie 1905.

Efes este „cauza”, iar Smirna este „efectul”. Și Pergam și Tiatira reprezintă, de asemenea, o relație de cauză și efect. Pergam este biserica compromisului care a corupt creștinismul prin contopirea lui cu păgânismul. Biserica creștină a căzut atunci când a acceptat premisa că era posibil ca idolatria păgânismului să coexiste înăuntrul granițelor ei. Împăratul Constantin este simbolul acelei istorii de compromis, iar rolul său profetic a fost acela de a produce lepădarea de adevăratul creștinism înainte ca papalitatea să fie descoperită.

စုံလင်သည့်နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မည်သူမျှ သင်တို့ကို မလှည့်ဖျားစေနှင့်။ အကခြင်းမူကား ထိုနည်းသည် ပထမဦးစွာ ဖောက်ပြန်ခြင်းရောက်မလာမချင်း၊ အပစ်အခတ်ပျက်စီးခြင်း၏သား ပေါ်ထွန်းမလာမချင်း မရောက်လာနိုင်။ ထိုသူသည် ဘုရားဟု ခေါ်ဝေါ်သမျှအပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ကိုးကွယ်ရာဟုသမျှအပေါ်၌လည်းကောင်း ဆန့်ကျင်၍ မိမိကိုယ်ကို မှုကြောက်တင်သဖြင့်၊ မိမိကို ဘုရားဖြစ်သည်ဟု ပြောလျက် ဘုရားသခင်၏ဗိမာန်တော်၌ ဘုရားကို ထိုင်နေ၏။ ငါသည် သင်တို့နှင့်အတူ ရှိသေးစဉ်က ဤအရာတို့ကို သင်တို့အား ပြောခဲ့သည်ကို သင်တို့ မမှတ်မိကြပြန်လော့။ ယခုလည်း သူသည် မိမိအချိန်၌ ပေါ်ထွန်းစေရန် တားဆီးထားသောအရာကို သင်တို့ သိကြ၏။ အကခြင်းမူကား မတရားသဖြင့်ပြောသော နက်နဲသောအရာသည် ယခုပင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ယခု တားဆီးနေသောသူသည် မိမိကို ဖယ်ရှားပစ်ခင်းခံရမည့်တိုင်အောင် တားဆီးနေဦးမည်။ ထိုနောက် ထိုအစမှမသားသည် ပေါ်ထွန်းလာမည်။ ထိုသူကို သခင်ဘုရားသည် မိမိ၏နတ်တော်မှ ထွက်သော ဝိညာဉ်ဖြင့် ဖျက်ဆီးတတ်မည်ဖြစ်၍၊ မိမိကျွတ်တော်မူခြင်း၏ ထွန်းလင်းတောက်ပခြင်းဖြင့် ပယ်ရှားတတ်မည်။ ၂ သက်သာလစာနိတ် ၂:၃-၈။

Biserica din Pergam a fost „cauza”, iar Tiatira a fost „efectul”. Profetul Daniel prezintă adesea istoria păgânismului care face loc papalității, iar lepădarea de credință care a precedat instaurarea papalității, pe care Pavel a identificat-o, este abordată în Daniel 11.

Căci corăbiile din Chitim vor veni împotriva lui; de aceea se va mâhni, se va întoarce și se va mânia împotriva legământului celui sfânt; așa va face: se va întoarce din nou și se va înțelege cu cei ce părăsesc legământul cel sfânt. Și oștile vor sta de partea lui, vor pângări sanctuarul cetății întărite, vor înlătura jertfa necurmată și vor așeza urâciunea care pustiește. Daniel 11:30–31.

Biserica compromisului, care a apostaziat înainte ca puterea papală să se manifeste în istorie, este reprezentată de Daniel ca fiind „cei ce” au părăsit „legământul cel sfânt”. După ce au părăsit legământul, atunci papalitatea, reprezentată de Daniel ca „urâciunea pustiitorului”, a fost așezată pe

tronul pământului. Sora White identifică ultimele șase versete din Daniel unsprezece atunci când afirmă că „profeția din capitolul unsprezece al lui Daniel aproape și-a atins deplina împlinire”. Ultimele șase versete constituie împlinirea finală a lui Daniel unsprezece, iar ea învață că istoria reprezentată de acele versete finale a fost prefigurată de Daniel 11:30–36, care identifică „cauza și efectul” istorice reprezentate de Pergam și Tiatira.

“Nta gihe dufite cyo guta. Ibihe by’amakuba biri imbere yacu. Isi irimo kunyeganyezwa n’umwuka w’intambara. Bidatinze, ibihe by’amakuba byavuzwe mu buhanuzi bizasohora. Ubuhanuzi bwo muri Daniyeli igice cya cumi na kimwe bwaramaze hafi kugera ku isohozwa ryabwo ryuzuye. Byinshi mu mateka yabaye mu isohozwa ry’ubu buhanuzi bizongera kubaho.”

„În versetul al treizecilea este menționată o putere despre care se spune că «versetele 30 până la treizeci și șase citate».”

„Scene asemănătoare celor descrise în aceste cuvinte vor avea loc.” Manuscript Releases, nr. 13, 394.

Relația de cauză și efect dintre Pergam și Tiatira, precum și relația de cauză și efect dintre Efes și Smirna, se repetă în „zilele din urmă”. Protestanții din Statele Unite vor face compromis cu idolatria, așa cum este reprezentată de Pergam (semnul principal al idolatriei este închinarea la soare), iar când vor cădea din credință, va fi pregătită calea pentru omul fărădelegii, ca să fie din nou descoperit în mod profetic. În timp ce lepădarea de credință și așezarea papalității pe tron se repetă, Dumnezeu va ridica simultan o biserică preînchipuită de Efes, pentru a duce lumii solia lui Daniel și a Apocalipsei, iar persecuția reprezentată de Smirna se va repeta.

Voi aborda ultimele trei biserici după ce vom lua în considerare adevărul că primele patru peceti din Apocalipsa constituie o linie externă de adevăr care se desfășoară în paralel cu linia internă de adevăr reprezentată de primele patru biserici. După cum s-a observat deja, Uriah Smith exprimă aceasta astfel:

„În timp ce cele șapte biserici prezintă istoria internă a bisericii, cele șapte peceti aduc în vedere marile evenimente ale istoriei sale externe.” Uriah Smith, *The Biblical Institute*, 253.

Am arătat că primele patru biserici prezintă două relații de tip „cauză și efect”, care se repetă în „zilele din urmă”. Pe temeiul pionierilor adventismului, dar mai ales pe autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, acele patru istorii interne ale bisericii trebuie să aibă o istorie externă paralelă, reprezentată de primele patru peceti. Prima și a doua pecete reflectă aceleași caracteristici ale Efesului și Smirnei, dar folosesc un cal alb pentru a reprezenta lucrarea de a duce creștinismul în lume. El reprezintă lucrarea externă a bisericii, iar pecetea a doua reprezintă baia de sânge a Smirnei printr-un cal roșu.

Și am văzut când Mielul a deschis una dintre peceti și am auzit pe una dintre cele patru făpturi vii zicând, ca un vuiet de tunet: Vino și vezi. Și m-am uitat și iată un cal alb; și cel ce ședea pe el avea un arc; și i s-a dat o cunună; și a ieșit biruind și ca să biruiască. Și când a deschis pecetea a doua, am auzit pe a doua făptură vie zicând: Vino și vezi. Și a ieșit un alt cal, roșu; și

celui ce ședea pe el i s-a dat putere să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții; și i s-a dat o sabie mare. Apocalipsa 6:1–4.

Zaharia conține câteva pasaje care identifică în mod direct cei patru cai reprezentați în primele patru peceti din Apocalipsa. Într-unul dintre aceste pasaje, în capitolul zece, Zaharia arată că, atunci când ploaia târzie este revărsată, „turma lui Iuda”, care este „casa” lui Dumnezeu, va fi prefăcută în „calul Său măreț în luptă”.

Cereti de la Domnul ploaie la vremea ploii târzii; astfel, Domnul va face nori strălucitori și le va da ploi îmbelșugate, fiecăruia iarbă pe câmp. Căci idolii au rostit deșertăciune, iar ghicitorii au văzut o minciună și au spus vise false; ei mângâie în zadar; de aceea au mers pe calea lor ca o turmă, au fost tulburați, pentru că nu era păstor. Mânia Mea s-a aprins împotriva păstorilor și i-am pedepsit pe țapi; căci Domnul oștirilor Și-a cercetat turma, casa lui Iuda, și i-a făcut ca pe calul Său măreț în luptă. Zaharia 10:1–3.

لطي يذلا رخأتمل ا رطملا ىلإ زمري نيسمخلا موي يف سدقلا حورلا بالكسنا نأ أرام نيبت تي او نلا
يذلا دامطضال ببسأت سسفاو ،سسفاأ تسينك لثمت نيسمخلا موي يف مل اعلل زجنأ يذلا لمعل او .نالا
نالوالا نامتخل او .يناثلا متخل يف «رمحال سرفلا» منأ ىلع انحوي مروصي يذلاو ،انري مس لثمت
رطملا بكسني نوح ،«تريخال مايالا» ناخصوي امهو ،نييلوالا نيتسنيكل عم يزاولا ىلع ناريسي
رخأتملا .

Spiritul Profeției alege, de asemenea, atât sfârșitul celei de-a treia peceti, cât și începutul celei de-a patra peceti, legându-le astfel împreună (cauză și efect), iar prin aceasta ea plasează istoria reprezentată ca existând în zilele ei și în „zilele de pe urmă”.

„Același spirit se vede astăzi, acela care este reprezentat în Apocalipsa 6:6–8. Istoria urmează să se repete. Ceea ce a fost va fi din nou.” Manuscript Releases, volumul 9, 7.

În istoria personală a soarei White (scrisă în 1898), spiritul de compromis care pregătește calea pentru ca papalitatea să fie din nou întronată era deja viu și puternic, căci decăderea protestantismului, care începuse odată cu respingerea soliei primului înger în primăvara anului 1844, începuse deja (în 1863) să pătrundă asupra cornului adventismului protestant.

Compromisul Pergamului este reprezentat ca o „pereche” de balanțe în a treia pecete. Două balanțe de măsurare reprezintă o măsurare necinstită. A treia pecete conduce la a patra pecete, reprezentată printr-un „cal gălbui” al „morții”, reprezentând astfel uciderea a milioane de oameni de către papalitate în timpul Evului Întunecat. „Iadul” este ceea ce urmează calului gălbui al papalității. Istoria celei de-a treia și a celei de-a patra peceti este paralelă cu istoria bisericilor din Pergam și Tiatira. Compromisul lui Constantin a fost o lucrare progresivă; astfel, spiritul de compromis era deja activ în istoria personală a soarei White, așa cum era și în vremea lui Pavel, când el a spus că „taina fărădelegii lucrează deja”. Lepădarea de credință care precede întronarea papalității este întotdeauna o istorie progresivă, iar această „istorie urmează să se repete. Ceea ce a fost va fi din nou.”

Și am auzit un glas în mijlocul celor patru făpturi vii, zicând: O măsură de grâu pentru un ban și trei măsuri de orz pentru un ban; și vezi să nu vatâmi untdelemnul și vinul. Și, când a deschis

pecetea a patra, am auzit glasul celei de-a patra făpturi vii, zicând: Vino și vezi. Și m-am uitat, și iată un cal galben-vânăt; și numele celui ce ședea pe el era Moartea, și Locuința morților venea după el. Și li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabia, și cu foamete, și cu moarte, și prin fiarele pământului. Apocalipsa 6:6–8.

Iacov White a identificat o altă anomalie profetică în cele șapte biserici și în cele șapte peceti. El identifică o distincție intenționată între primele patru biserici și ultimele trei biserici, iar apoi, din nou, același fenomen în primele patru peceti și ultimele trei peceti.

„Acum am urmărit bisericile, pecetile și fiarele, sau ființele vii, atât cât se potrivesc între ele ca acoperind aceleași perioade de timp. Pecetile sunt șapte la număr, iar fiarele doar patru. Și poate fi potrivit să observăm aici că, la deschiderea celei dintâi, a celei de-a doua, a celei de-a treia și a celei de-a patra peceti, cea dintâi, a doua, a treia și a patra fiară sunt auzite zicând: «Vino și vezi»; dar când sunt deschise a cincea, a șasea și a șaptea pecete, nu se mai aude un astfel de glas. Nici ultimele trei biserici și ultimele trei peceti nu corespund, ca acoperind aceleași perioade de timp, așa cum fac primele patru biserici și primele patru peceti. Dar, după cum am arătat, bisericile, pecetile și fiarele sunt în acord, ca acoperind aceleași perioade de timp, pe durata a aproape 1800 de ani, până când ajungem la puțin mai mult de o jumătate de secol înainte de timpul prezent.” James White, Review and Herald, 12 februarie 1857.

James White nu a inclus faptul că același tipar există și în trâmbițe, însă el există. Primele patru trâmbițe sunt trâmbițe, dar ultimele trei trâmbițe sunt trei vaiuri. Primele patru trâmbițe reprezintă judecata lui Dumnezeu asupra Romei păgâne pentru legea duminicală a lui Constantin din anul 321, iar cele trei vaiuri ale trâmbițelor reprezintă islamul. Primele două vaiuri ale trâmbițelor au fost judecări împotriva Romei papale pentru legea duminicală pe care a promulgat-o în 538, iar al treilea vai al trâmbiței este pentru criza legii duminicale care urmează să vină în viitorul foarte apropiat.

Joseph Bates folosește înțelegerea pionierilor despre ultimele trei biserici ca simbol singular pentru a descrie trei biserici contemporane din perioada millerită. Toată accentuarea din pasaj a fost adăugată de Bates.

„În toată țara, zice Domnul; DOUĂ PĂRȚI din ea vor fi nimicite și vor muri; dar A TREIA va fi lăsată în ea. Dumnezeu spune că va trece PARTEA A TREIA prin foc și o va curăți. Ei vor chema Numele Lui, iar El îi va asculta. El va spune: „ACESTA ESTE POPORUL MEU”; iar ei vor spune: DOMNUL ESTE DUMNEZEUL MEU.” Prima parte, SARDIS, biserica cu numele, sau Babilonul. A doua parte, Laodiceea, adventistul cu numele. A treia parte, Filadelfia, singura adevărată biserică a lui Dumnezeu de pe pământ, căci ei urmează să fie strămutați în cetatea lui Dumnezeu. Apocalipsa 3:12; Evrei 12:22–24. În Numele lui Isus, vă îndemn din nou să fugiți de la Laodiceeni, ca de Sodoma și Gomora. Învățăturile lor sunt false și amăgitoare; și duc la pieire deplină. Moarte! MOARTE!! moarte veșnică!!! este pe urmele lor. Aduceți-vă aminte de soția lui Lot.” Joseph Bates, Review and Herald, volumul 1, noiembrie 1850.

În istoria millerită, Sardes era biserica care avea un nume ce pretindea că este vie, dar era moartă.

Și îngerului bisericii din Sardes scrie-i: Acestea zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale, că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Apocalipsa 3:1.

Poporul lui Dumnezeu are întotdeauna un nume. Numele purtat în perioada istoriei de la Efes până la Pergam a fost creștin. Numele purtat în timpul dominației papale a fost biserica din pustie. Numele purtat de la introducerea luceafărului de dimineață, John Wycliffe, a fost protestant. La vremea sfârșitului, în 1798, protestanții începuseră deja întoarcerea lor la comuniunea romană. Tot ceea ce mai era necesar atunci era o probă care să dea pe față faptul că, în pofida numelui pe care îl mărturiseau, ei nu mai erau biserica aleasă. În primăvara anului 1844, au ajuns la proba care avea să arate că nu mai erau biserica ce purta numele legământului lui Hristos. Istoria lui Ilie oferă o a doua mărturie foarte detaliată a acestui fapt. Când și-au manifestat adevăratul caracter, pentru milleriți a fost greu, la început, să identifice că protestanții dovediseră că deveniseră fiicele Babilonului. Dar milleriții au făcut, în cele din urmă, chiar acest lucru și au început să cheme suflute afară din acele biserici căzute, în împlinirea soliei celui de-al doilea înger. A urmat apoi un proces de încercare care avea să-i facă pe milleriți să-și manifeste propriile caractere. Erau ei filadelfieni sau laodiceeni?

Filadelfienii L-au urmat pe Hristos în Locul Preasfânt, iar acei milleriți care au refuzat să facă aceasta au manifestat caracterul laodiceenilor. Astfel, găsim logica identificării de către Bates a celor trei biserici ca fiind contemporane ale aceleiași istorii. Acea istorie s-a împlinit în cadrul structurii profetice a pildei celor zece fecioare, despre care Inspirația ne spune că s-a împlinit și se va împlini până la cea din urmă literă.

„Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist.” Tragedia veacurilor, 393.

„Adesea mi se atrage atenția asupra parabolei celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci neînțelepte. Această parabolă s-a împlinit și se va împlini până la cea mai mică literă, căci are o aplicație specială pentru acest timp și, asemenea soliei îngerului al treilea, s-a împlinit și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului.” Review and Herald, 19 august 1890.

Cele din urmă trei biserici îi reprezintă pe aceia din afara mișcării millerite sub numele de Sardes, iar cei dinăuntrul mișcării reprezintă fie Filadelfia, fie Laodicea. Aceste trei biserici sunt identificate în capitolul trei din Apocalipsa, iar primele patru biserici se află în capitolul doi. Prin urmare, atunci când sora White face referire la istoria capitolului trei din Apocalipsa, ea identifică tocmai aceleași biserici pe care Joseph Bates tocmai le-a identificat.

„O, ce descriere! Cât de mulți sunt în această stare înfricoșătoare. Îl implor cu stăruință pe fiecare slujitor al Evangheliei să studieze cu sârguință capitolul al treilea din Apocalipsa, căci în el este înfățișată starea de lucruri existentă în zilele din urmă. Studiați cu atenție fiecare verset din acest capitol, căci prin aceste cuvinte Isus vă vorbește.” Manuscript Releases, volumul 18, 193.

Cele trei biserici contemporane din istoria millerită se repetă la sfârșitul adventismului. Joseph Bates identifica dinamica perioadei millerite și identifica Sardesul ca fiind fiicele Babilonului, care constituiau publicul-țintă al soliei îngerului al doilea. El aborda lupta dintre turma cea mică, care L-a urmat pe Hristos în Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844, și aceia care au refuzat să iasă din locul sfânt. El încerca să-i cheme pe laodiceeni afară din întunericul pe care îl primiseră, iar cel puțin o parte a orbirii lor laodiceene se datora faptului că William Miller ocupase o poziție de frunte în mișcarea laodiceană. Aceasta este aceeași luptă identificată în solia către Filadelfia.

Iată, îți voi da dintre cei din sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și să cunoască faptul că Eu te-am iubit. Apocalipsa 3:9.

O criză religioasă produce întotdeauna două clase de închinători, așa cum s-a întâmplat și în timpul Marii Dezamăgiri. Mantia protestantismului tocmai fusese luată de la Sardes, întrucât ei se întorseseră la Roma și deveniseră oficial fiica Romei. Mantia a fost atunci purtată de adventismul millerit, dar, la scurt timp după aceea, o încercare avea să producă două clase care mărturiseau că sunt turma cea mică: o turmă adevărată și o turmă contrafăcută. Bates a reprezentat turma cea mică ce L-a urmat pe Hristos în Locul Preasfânt. Lupta lui a fost cu laodiceenii care mărturiseau că sunt turma cea mică. Ca filadelfian, lupta lui Bates a fost cu sinagoga Satanei, un grup care mărturiseau că este poporul lui Dumnezeu, dar mințea și nu era iudeu.

当这个比喻在复临运动未了最终应验之时,必有一群蒙拣选的立约之民;他们曾在1989年末时之际被越过,正如犹太领袖在基督降生之时被越过一样,而基督降生在那段预言历史中乃是末时的表征.及至基督的历史进展到荣耀进入耶路撒冷之时,米勒派时期之午夜呼声的历史便被预表了.默示一再将十字架这一界标与1844年的大失望对应起来.犹太代表基督历史中的老底嘉人,而众使徒则是非拉铁非人.十字架之后三年半之久,由贝茨所代表的非拉铁非人,曾试图呼召老底嘉人从那堕落的教会中出来;那堕落的教会乃由门徒加略人犹大所代表.

În 1989, fostul popor ales al legământului a respins lumina care fusese desigilată și a fost trecut cu vederea. Când a venit prima dezamăgire din 18 iulie 2020, procesul de încercare a început printre aceia care mai înainte pâruseră a fi din aceeași mișcare. Totuși, o clasă este laodiceană, iar cealaltă clasă este filadelfiană. Așa cum Iuda a făcut legământ de trei ori cu Sinedriul ca să-L trădeze pe Hristos înainte de cruce, tot astfel laodiceenii din istoria de după 11 septembrie 2001 vor fi ratat trei ocazii de a se pocăi. La legea duminicală care va veni în curând, se va arăta cu aceeași certitudine ca spânzurarea lui Iuda de un copac că laodiceenii sunt separați de filadelfieni. La seceriș neghina este despărțită de grâu. Ne apropiem cu repeziciune de acel seceriș.

Aceste adevăruri sunt recunoscute numai atunci și numai dacă suntem dispuși să înțelegem că singura metodologie biblică ce poate descoperi și statornici „adevărul” este „istoricismul”. Metodologia adevărată nu este preterismul, futurismul, dispensaționalismul, woke-ismul, expertiza gramaticală ori istorică sau orice variantă a numeroaselor contrafaceri satanice. Există o expresie cunoscută în mod obișnuit, atribuită unui filosof din secolul al XVII-lea numit Jean-Jacques Rousseau, care a fost reformulată în multe feluri, însă esența ideii este: „Eroarea are multe rădăcini, dar adevărul are numai una.” „Adevărul” este Alfa și Omega, care este ca o rădăcină ieșită dintr-un

pământ uscat.

„Așa este și cu Biblia, vistieria bogățiilor harului Său. Slava adevărilor ei, care sunt înalte ca cerul și cuprind veșnicia, nu este discernută. Pentru marea masă a omenirii, Hristos Însuși este «ca o rădăcină ieșită dintr-un pământ uscat» și ei nu văd în El «nicio frumusețe, pentru ca» să-L «dorim». Isaia 53:2. Când Isus a fost printre oameni, descoperirea lui Dumnezeu în omenire, cărturarii și fariseii I-au declarat: «Tu ești samaritean și ai demon.» Ioan 8:48. Chiar și ucenicii Săi erau atât de orbiți de egoismul inimilor lor, încât înțelegeau cu greu pe Acela care venise să le descopere iubirea Tatălui. De aceea Isus umbla în singurătate în mijlocul oamenilor. El era pe deplin înțeles numai în cer.” Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 25.

Adevărurile pe care le împărtășim în prezent trebuie să fie recunoscute în contextul faptului că dezvoltarea adevărului este progresivă de-a lungul istoriei și, mai important, înțelegerea noastră asupra adevărului trebuie să fie așezată în contextul Alfa și Omega, în contextul în care Isus identifică sfârșitul unui lucru cu începutul unui lucru.

A patra biserică este Tiatira și ea reprezintă perioada în care papalitatea a domnit ca a cincea împărăție a profeției biblice, adică perioada în care biserica din pustie s-a aflat în captivitate. Captivitatea lui Israel spiritual sub Babilonul spiritual timp de o mie două sute șazeci de ani a fost preînchipuită de captivitatea lui Israel literal în Babilonul literal timp de șaptezeci de ani.

„Astăzi, biserica lui Dumnezeu este liberă să ducă la împlinire planul divin pentru mântuirea unei omeniri pierdute. Timp de multe secole, poporul lui Dumnezeu a suferit o restrângere a libertăților sale. Predicarea Evangheliei în curăția ei a fost interzisă, iar cele mai aspre pedepse erau aplicate asupra aceluia care îndrăzneau să nesocotească poruncile oamenilor. Ca urmare, marea vie morală a Domnului a rămas aproape cu totul nelucrată. Poporul era lipsit de lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Întunericul rătăcirii și al superstiției amenința să șteargă orice cunoaștere a adevăratei religii. Biserica lui Dumnezeu de pe pământ a fost tot atât de adevărat în captivitate în această lungă perioadă de persecuție neînduplecată, cum au fost și copiii lui Israel ținuți captivi în Babilon în timpul exilului.” Profeți și regi, 714.

Cei șaptezeci de ani ai robiei în Babilon sunt reprezentați de biserica din Tiatira. Biserica din Tiatira este efectul produs de cauza care este reprezentată de Pergam. Pergam este simbolizat prin împăratul Constantin, care a îmbinat idolatria cu creștinismul. Simbolul idolatriei sale a fost închinarea la soare. Motivul biblic pentru care Israelul din vechime a fost dus în robie pentru cei șaptezeci de ani ai Tiatirei este că regii lui au legat relații și au încheiat alianțe cu națiunile idolatre din jurul lor, în răzvrătire directă împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu a avertizat în repetate rânduri pe Israel să nu se amestece cu neamurile păgâne din jurul lui. Cele Zece Porunci, tocmai lucrul al cărui depozitar trebuia să fie Israelul din vechime, interzic în mod categoric închinarea la idoli. Când Domnul a trecut pe dinaintea lui Moise la peștera din Horeb și Și-a descoperit caracterul, El a inclus de două ori chiar avertizarea la care ne referim.

Și a zis: Iată, închei un legământ: înaintea întregului tău popor voi face minuni cum nu s-au mai făcut pe tot pământul și în niciun neam; și tot poporul în mijlocul căruia te afli va vedea lucrarea Domnului, căci lucrul pe care îl voi face cu tine este înfricoșător. Păzește ceea ce îți poruncesc astăzi: iată, alung dinaintea ta pe amorit, pe canaanit, pe hitit, pe ferezit, pe hevît și

pe iebusit. Ia seama la tine însuși, ca nu cumva să închei legământ cu locuitorii țării în care intri, ca să nu-ți fie o cursă în mijlocul tău; ci să le dărâmați altarele, să le sfărâmați chipurile și să le tăiați dumbrăvile sacre. Căci să nu te închini altui dumnezeu; fiindcă Domnul, al cărui nume este Gelos, este un Dumnezeu gelos. Să nu închei legământ cu locuitorii țării, ca nu cumva ei să curvească după dumnezeii lor și să aducă jertfe dumnezeilor lor, iar cineva să te cheme și tu să mănânci din jertfa lui; și să iei dintre fiicele lor pentru fiii tăi, iar fiicele lor să curvească după dumnezeii lor și să-i facă pe fiii tăi să curvească după dumnezeii lor. Exodul 34:10–16.

ឯងកថាខណ្ឌឌនេះតប៉ុណ្ណោះ ព្រះជាម្ចាស់បានព្រមានអ្វីសុំអលែបុរាណពីរដង ហើយនោះមានសក្ខីកម្មព្រះគម្ពីរជាច្រើនទៀតអំពីបទបញ្ជាដល់អ្វីសុំអលែបុរាណថា ពួកគេមិនត្រូវធ្វើសន្តិសញ្ញាណមួយជាមួយនឹងបុរាណជាតិដល់ច្បាប់បង្កប់ព្រះក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមនោះឡើយ។

ការសម្របសម្រួលទាំងនោះបានចាប់ផ្តើមពីការបដិសេធព្រះជាម្ចាស់ និងរបបធិបតេយ្យរបស់ទ្រង់ដោយអ្វីសុំអលែបុរាណ។ នៅពេលដែលពួកគេចង់បានសុតចេ ព្រះជាម្ចាស់ក៏អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេមានសុតចេម្នាក់ ហើយចាប់ពីពេលនោះទៅ សុតចេភាគច្រើនទាំងអស់ ហើយជាក់ជាមិនខាន

សុតចេគ្រប់អង្គគន្ថក្នុងសម័យនោះដល់ខាងជើង បានមើលរលងបទបញ្ជានោះ។ គោលការណ៍ដ៏ល្អទាំងឡាយអ្វីសុំអលែនោះដាច់ដោយឡែក និងជាបុរាណជាតិពិសេសខុសពីបុរាណជាតិដល់ច្បាប់បង្កប់ព្រះក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមនោះឡើយ។

ត្រូវបានបដិសេធក៏ដោយ ហើយត្រូវបានបង្ហាញឱ្យយើងឃើញតាមរយៈការសម្របសម្រួល ដល់ក្រុមហ៊ុន Constantine បានក្លាយជានិមិត្តរូបរបស់វា។ Pergamos និង Constantine តំណាងឱ្យការបោះបង់របស់សុតចេទាំងឡាយនៃអ្វីសុំអលែ ដល់បាននាំការច្បាប់បង្កប់ព្រះក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមមកក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ។

ការផ្តល់កិច្ចព័ន្ធដ៏ស្រដៀងគ្នាដល់បានចាប់ផ្តើមជាមួយសុតចេ Saul បានក្លាយជាគំរូជាមុននៃការផ្តល់កិច្ចព័ន្ធដ៏ស្រដៀងគ្នារបស់ក្រុមជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដល់នាំទៅដល់ការជាប់ជាឈ្មួញយេរូសាឡឹមនោះហើយនោះខាងវិញ្ញាណ។

បុរសគុកសាស្ត្រដ៏បរិសុទ្ធដល់ចាប់ផ្តើមពីសុតចេ Saul តទៅរហូតដល់ការជាប់ជាឈ្មួញយេរូសាឡឹមនោះហើយនោះ ត្រូវបានតំណាងដោយក្រុមជំនុំ Pergamos។

ការជាប់ជាឈ្មួញយេរូសាឡឹមនោះ ពេលចិត្តសិបនាំដល់បានបន្តបន្ទាប់មក គឺជាក្រុមជំនុំ Thyatira។

Efes reprezintă biserica ce înaintează pentru a cuceri Țara Făgăduită. Efes reprezintă vremea lui Moise și eliberarea lui Israel din robia Egiptului.

“Biblia a adunat și a strâns laolaltă comorile ei pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și tranzațiile solemne ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste ultime zile.” Selected Messages, cartea 3, 338, 339.

Historia przedstawiona w wyzwoleniu z Egiptu powtarza się w dniach ostatecznych. Dlatego została ona również powtórzona w historii millerowskiej. Z tego powodu Siostra White wielokrotnie odwołuje się do tej historii, aby opisać dzieje ruchu millerowskiego. Przypównuje Wielkie Rozczarowanie roku 1844 do rozczarowania Hebrajczyków, gdy stali nad Morzem Czerwonym, podczas gdy armia faraona nadciągała za nimi. Łączy ona również historię wyzwolenia z Egiptu z czasem Chrystusa; stąd rozczarowanie uczniów przy krzyżu zostało

przedstawione typologicznie przez rozczarowanie nad Morzem Czerwonym, które również typologicznie przedstawiało Wielkie Rozczarowanie roku 1844. Rozczarowanie związane z krzyżem oznaczało początek zboru w Efezie. Czas Mojżesza u początków starożytnego Izraela, przedstawiony przez zbór w Efezie, stanowił również typ początku współczesnego Izraela w czasie Chrystusa. Obydwie historie są przedstawione przez zbór w Efezie. Prawdy, które tutaj rozpoznajemy, były na przestrzeni lat często publicznie przedstawiane przez Future for America, dlatego podaję jedynie ich zarys.

În istoria lui Hristos găsim începutul noului popor al legământului, care este ridicat pe măsură ce fostul popor ales al legământului este trecut cu vederea. Istoria lui Hristos este sfârșitul Israelului antic, iar în istoria izbăvirii din Egipt, la începutul Israelului antic, exista un popor al legământului ales anterior, care a fost trecut cu vederea pentru un nou popor al legământului.

În istoria lui Hristos, fostul popor ales a ajuns la concluzia sa finală în anul 70, odată cu distrugerea Ierusalimului. La început, pe vremea lui Moise, fostul popor ales a murit în pustie de-a lungul unei perioade de patruzeci de ani, iar Iosua și Caleb au devenit reprezentanții noului popor ales, care era destinat să poarte solia în Țara Făgăduită, așa cum apostolii din perioada bisericii din Efes au dus Evanghelia în lume.

Începutul și sfârșitul Israelului antic, precum și începutul Israelului modern, toate indică o trecere de la un fost popor ales la un nou popor ales. Pe mărturia a doi sau a trei, un lucru se statornicește; iar fiecare dintre aceste trei șiruri de martori arată despărțirea de fostul popor ales, iar acești martori poartă semnătura lui Alfa și Omega, Cel ce face cunoscut sfârșitul de la început. Va exista un fost popor ales care este trecut cu vederea atunci când Dumnezeu intră în legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Dumnezeu nu este autorul confuziei; El nu Se schimbă niciodată, iar cuvântul Său nu dă greș niciodată.

Izbăvirea din Egipt și biruințele săvârșite de Dumnezeu prin Iosua sunt reprezentate de biserica din Efes, dar Efesul era sortit să-și piardă dragostea dintâi. Când Iosua a fost pus în odihnă, s-a ridicat o altă generație, marcând perioada reprezentată de Smirna. Lucrarea minunată a lui Iosua de curățire a Țării Făgăduite nu a fost niciodată pe deplin împlinită, căci poporul a ajuns mulțumit de sine și a părăsit lucrarea încredințată lui Iosua. Ei și-au pierdut dragostea dintâi. Acea perioadă a continuat până când Israel L-a lepădat pe Dumnezeu și Samuel l-a uns ca rege pe Saul, aducând astfel în scenă biserica din Pergam.

„Smyrnei, unei biserici din Asia Mică, i-a fost adresat acest mesaj, și deopotrivă bisericii creștine în ansamblu, în cursul secolelor al doilea și al treilea. A fost o vreme în care păgânismul își susținea ultimul efort pentru supremație în lume. Creștinismul se răspândise cu o uimitoare rapiditate, până într-acolo încât era cunoscut pretutindeni în lume. Unii au îmbrățișat credința lui Hristos din pricina convertirii inimii; alții, datorită puterii argumentelor aduse în sprijinul ei; iar alții încă, pentru că puteau vedea că puterea păgânismului era în declin, iar considerațiile de oportunitate îi conduceau de partea aceea care promitea să iasă biruitoare. Aceste împrejurări au slăbit spiritualitatea bisericii. Spiritul Profeției, care caracteriza biserica apostolică, s-a pierdut treptat. Acesta este un dar care aduce biserica căreia îi este încredințat la unitatea credinței. Când nu au mai existat profeți adevărați, învățăturile

false s-au răspândit cu repeziciune; filosofia grecilor a dus la o interpretare falsă a Scripturilor, iar îndreptățirea de sine a vechilor farisei, atât de adesea condamnată de Hristos, a reapărut din nou în mijlocul bisericii. Temelia a fost pusă, în cursul celor două secole care au precedat domnia lui Constantin, pentru acele rele care s-au dezvoltat pe deplin în cele două secole care au urmat. În această perioadă, martirajul a devenit popular în multe părți ale Imperiului Roman. Oricât de ciudat ar putea părea aceasta, nu este mai puțin adevărat. A fost rezultatul relației existente între creștini și păgâni.”

„În lumea romană, religia tuturor națiunilor era respectată, însă creștinii nu erau o națiune; ei nu erau decât o sectă a unei rase disprețuite. Prin urmare, atunci când stăruiau să denunțe religia tuturor categoriilor de oameni, când țineau adunări secrete și se despărțeau cu totul de obiceiurile și practicile rudelor lor celor mai apropiate și ale prietenilor lor celor mai intimi, ei au devenit obiecte de suspiciune și adesea de persecuție din partea autorităților păgâne. Adesea își atrăgeau singuri persecuția asupra lor, chiar și atunci când în mintea conducătorilor nu exista niciun spirit de împotrivire. Spre ilustrarea acestui spirit, istoria oferă detaliile executării lui Ciprian, episcopul Cartaginei. Când i s-a citit sentința, din mulțimea de creștini care asculta s-a ridicat un strigăt general, care spunea: «Vom muri împreună cu el.»”

„Duhul cu care mulți creștini de formă au primit moartea și chiar au provocat în mod inutil vrăjmășia guvernului a avut, probabil, mult de-a face cu emiterea, în anul 303 d.Hr., a edictului de persecuție de către împăratul Dioclețian și ajutorul său, Galeriu. Edictul era universal în spiritul său și a fost aplicat cu o severitate mai mare sau mai mică timp de zece ani.” Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50, 51.

Deși Smirna este una dintre cele două biserici care nu primesc nicio muștrare din partea Domnului, istoria mărturisește că aceia care au fost martirizați în acea perioadă de timp îi reprezintă pe unii ale căror motivații s-au întemeiat pe impulsuri omenești, și nu divine. Cartea Judecătorilor se deschide prin menționarea morții lui Iosua, iar în carte există un verset care este repetat de două ori și care definește istoria judecătorilor. A doua oară când acel verset este citat este chiar versetul final al cărții. Primul verset al cărții marchează sfârșitul lui Iosua, iar ultimul verset rezumă istoria.

Acum, după moartea lui Iosua, s-a întâmplat că fiii lui Israel au întrebat pe Domnul, zicând: „Cine dintre noi să se suie mai întâi împotriva canaaniților, ca să lupte împotriva lor?”... În zilele acelea nu era împărat în Israel, ci fiecare făcea ce era drept în ochii lui... În zilele acelea nu era împărat în Israel: fiecare făcea ce era drept în ochii lui. Judecători 1:1; 17:16; 21:25.

Jak i w historii Smyrny, „ja” było zasadniczym motywem od początku aż do końca. Ponieważ nie mieli króla, postanowili zrobić wszystko, co sami chcieli zrobić. Brak przewodnictwa był tym, co Haskell wskazał w historii Smyrny jako przedstawione przez brak czynnego Ducha Proroctwa. W obu historiach brak przewodnictwa otworzył drogę do podejmowania decyzji na podstawie własnych pobudek człowieka. Efez przedstawia wybawienie z Egiptu. Historia zapisana w księdze Sędziów jest przedstawiona przez kościół Smyrny. Okres od króla Saula aż do niewoli babilońskiej jest przedstawiony przez kościół Pergamonu, a niewola w Babilonie jest przedstawiona przez kościół Tiatry.

În concordanță cu fenomenul identificat de pionieri, există o diviziune de patru și trei în biserici, peceteți și trâmbițe, iar primele patru biserici din istoria Israelului antic încep cu robia egipteană și se încheie cu robia babiloniană, căci Alfa și Omega identifică întotdeauna sfârșitul cu începutul. Primele patru biserici din istoria Israelului modern încep cu supunerea iudeilor față de autoritatea romană, iar cele patru biserici se încheie cu supunerea iudeilor spirituali față de Roma spirituală timp de o mie două sute șaizeci de ani.

Ceea ce a urmat după Tiatira a fost Sardes, care a început atunci când ei au ieșit din robia babiloniană, prefigurată de Tiatira. Sardes este biserica despre care se spune că avea nume că trăiește, dar nu trăia. Mărturisirea ei de viață era o minciună. Destul de interesant, dintre toate cele șapte biserici, tocmai cuvântul Sardes este acela care nu are nicio definiție. I s-au atribuit definiții lui Sardes pe baza contextului istoric și a versetelor, dar nu există nicio definiție etimologică a numelui. Are un nume, dar nu-l are.

„Али други храм није био раван првоне по величанствености; нити је био посвећен оним видљивим знацима божанске присутности који су припадали првоне храму. Није било никаквог испољавања натприродне силе да обележи његово посвећење. Није се видео облак славе да испуни новоподигнуто светилиште. Није сишао огањ с неба да спали жртву на његовом олтару. Шекина више није пребивала између херувима у Светињи над светињама; ковчег, поклопац помирења и плоче сведочанства нису се тамо могли наћи. Није се чуо глас с неба да објави свештенику који је питао вољу Јеховину.” Велика борба, 24.

Ngemuva kokuthunjwa eBhabhiloni bakha kabusha iJerusalema nethempeli. Base bephinda sebe negama, ngoba uNkulunkulu wayethembisile ukubeka igama laKhe eJerusalema. Kodwa igama laKhe limele isimilo saKhe, futhi ukungabikho kobukhona baKhe uqobo kwabonisa ukuthi babenalo igama elalimele ukuphila, kodwa empeleni babengasenabo ubukhona obuveza ukuphila. Konke ababekukho ngempela kwakuwukuvuma ngomlomo nokwenza sengathi kunjalo.

Ultimul glas din Sardis a fãgãduit despre un Ilie care avea sã vinã înaintea zilei celei mari și înfricoșãtoare a Domnului. Pentru Israelul din vechime, distrugerea Ierusalimului a fost ziua cea mare și înfricoșãtoare a Domnului. Din acest motiv, sora White se referã la distrugerea Ierusalimului din anul 70 d.Hr. ca la o ilustrare a zilei celei mari și înfricoșãtoare a Domnului, reprezentatã prin cele șapte plãgi de pe urmã. Biserica din Philadelphia a început cu glasul lui Ioan Botezãtorul, strigãnd în pustie, prefigurãnd astfel glasul lui William Miller. Glasurile lui Ioan Botezãtorul și William Miller prezentau solia cãtre Laodiceea unui popor care credea cã totul este în regulã, cãnd, de fapt, totul era cu desãvãrșire greșit. Atãt Ioan Botezãtorul, cãt și William Miller au pus securea la rãdãcina pomului. Solia cãtre Sardis era cã existau „cãteva nume chiar și în Sardis, care nu și-au mãnjit hainele; și vor umbla cu Mine în alb, cãci sunt vrednici.” Ioan Botezãtorul și William Miller îi reprezintã pe aceia care au ieșit din perioada de timp reprezentatã de Sardis și au fost vrednici sã umble cu Hristos.

„Mii de oameni au fost conduși sã îmbrãțișeze adevãrul propovãduit de William Miller, iar slujitori ai lui Dumnezeu au fost ridicãți în duhul și puterea lui Ilie pentru a proclama solia. Asemenea lui Ioan, înainteemergãtorul lui Isus, cei care au predicat aceastã solemnã solie s-au

simțit constrânși să pună securea la rădăcina pomului și să-i cheme pe oameni să aducă roade vrednice de pocăință. Mărturia lor era de natură să trezească și să impresioneze puternic bisericile și să le dea pe față adevăratul caracter. Și, pe măsură ce era făcută să răsune solemn avertizare de a fugi de mânia viitoare, mulți dintre cei care erau uniți cu bisericile au primit solia tămăduitoare; ei și-au văzut abaterile, și, cu lacrimi amare de pocăință și cu adâncă agonie a sufletului, s-au smerit înaintea lui Dumnezeu. Iar când Duhul lui Dumnezeu S-a odihnit asupra lor, ei au ajutat la vestirea strigătului: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui.»” Early Writings, 233.

Cele șapte biserici din Apocalipsa reprezintă istoria de la apostoli până la a Doua Venire a lui Hristos, iar cele șapte biserici reprezintă, de asemenea, istoria Israelului antic de la prorocul Moise până la prima venire a lui Hristos.

„Încercările copiilor lui Israel și atitudinea lor chiar înainte de prima venire a lui Hristos ilustrează poziția poporului lui Dumnezeu în experiența sa înainte de a doua venire a lui Hristos.”

„Cursele lui Satana sunt întinse înaintea noastră tot atât de sigur cum au fost întinse înaintea copiilor lui Israel chiar înainte de intrarea lor în țara Canaanului. Noi repetăm istoria aceluiași popor.”

„Istoria lor ar trebui să fie pentru noi un avertisment solemn. Niciodată să nu ne așteptăm ca, atunci când Domnul are lumină pentru poporul Său, Satana să stea liniștit deoparte și să nu facă niciun efort pentru a-i împiedica să o primească. Să luăm seama să nu respingem lumina pe care o trimite Dumnezeu, pentru că nu vine într-un mod care să ne placă.... Dacă există unii care nu văd și nu primesc ei înșiși lumina, să nu stea în calea altora.”

„Chem astăzi cerul și pământul ca martori împotriva voastră că v-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul; alegeți deci viața, ca să trăiți, voi și sămânța voastră; ca să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, să ascuți de glasul Lui și să te alipești de El; căci El este viața ta și lungimea zilelor tale; ca să locuiești în țara pe care Domnul a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, că le-o va da.”

„Această cântare nu a fost istorică, ci profetică. Deși relatează minunatele lucrări ale lui Dumnezeu cu poporul Său în trecut, ea prefigurează, de asemenea, marile evenimente ale viitorului, biruința finală a celor credincioși atunci când Hristos va veni a doua oară în putere și slavă.

„Apostolul Pavel afirmă limpede că experiența israeliților în călătoriile lor a fost consemnată spre folosul celor care trăiesc în această epocă a lumii, a aceluiași popor care au venit sfârșiturile veacurilor. Nu socotim că primejdiile noastre sunt cu nimic mai mici decât cele ale evreilor, ci mai mari.” Healthful Living, 280, 281.

Eliberarea din Egipt este reprezentată de biserica din Efes, iar simbolul bisericii din Efes în acea istorie a fost Iosua. După ce aceia pe care Dumnezeu i-a scos din Egipt au căzut la zece încercări succesive, Domnul a luat legământul de la răzvrățiți și l-a dat lui Iosua și Caleb.

Իսուսի նրանց ու աստ. «Ինչպես որ ես կենդանի եմ,— ասում է Տերը,— ինչպես խօսեցիր իմ ականջների մէջ, նոյնպես էլ ձեզ պիտի անեմ. Ձեր դիակները պիտի ընկնեն այս անասատում, եւ ձեր ամբողջ թուուածներից, ըստ ձեր լրիւ թուի, քսան տարեկան եւ ասելի բարձր բոլոր նրանք, որ տրտնջացին իմ դէմ, անշուշտ չէք մտնի այն երկիրը, որի մասին երդուեցի, որ այնտեղ բնակեցնեմ ձեզ, բացի Յեփոննէի որդի Բաղեբից եւ Նաւէի որդի Յեսուէից»։ Թուեր 14:28–30.

Soră White arată că Iosua și Caleb îi reprezintă pe aceia „peste care au venit sfârșiturile veacurilor”, care „încheie un legământ cu Dumnezeu prin jertfă”.

„Spre învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor, a fost consemnată această istorie. Cât de adesea poporul lui Dumnezeu de astăzi retrăiește experiența copiilor lui Israel! Cât de adesea murmură și se plânge! Cât de adesea dă înapoi când Domnul îi poruncește să înainteze! Cauza lui Dumnezeu suferă din lipsa unor oameni asemenea lui Caleb și Iosua, oameni ai credincioșiei și ai unei încrederi neclintite. Dumnezeu cheamă oameni care să I se dăruiască pentru a fi pătrunși de Duhul Său. Cauza lui Hristos și a omenirii cere oameni sfințiți, jertfitori de sine, oameni care să iasă afară din tabără, purtând ocară. Să fie oameni puternici, viteji, potriviți pentru întreprinderi vrednice și să încheie un legământ cu Dumnezeu prin jertfă.” Review and Herald, 20 mai 1902.

Legământul care este reînnoit, așa cum este reprezentat prin reînnoirea legământului cu Iosua și Caleb, este legământul cu cei o sută patruzeci și patru de mii și cu marea mulțime. El este reînnoit după ce poporul ales al legământului original este despărțit de Dumnezeu și rânduit să moară în pustie. Legământul cu cei o sută patruzeci și patru de mii se împlinește în aceeași istorie în care un fost popor ales este lepădat.

Efes înseamnă „de dorit”, iar lucrarea împlinită atât de Iosua, cât și de biserica primară a fost „de dorit”. Când Iosua a condus poporul lui Dumnezeu în Țara Făgăduinței, el a ieșit biruind. Prima pecete merge în paralel cu biserica din Efes și este reprezentată de un cal alb care iese biruind. Acest lucru a fost adevărat atât în dreptul lui Iosua, cât și al bisericii apostolice. Prima pecete merge în paralel cu biserica din Efes atât în Israelul antic, cât și în cel modern.

Smirna derivă din cuvântul „smirnă”, care este un untdelemn folosit la îmbălsămarea morților. A doua pecete este reprezentată de un cal roșu, căruia i s-a dat „o sabie mare” și „putere” să ia „pacea de pe pământ”, ceea ce însemna că oamenii din acea istorie aveau să „se omoare unii pe alții”. A doua pecete merge în paralel cu biserica din Smirna și reprezintă autoritatea dată vrăjmașilor lui Dumnezeu, îngăduindu-li-se să biruiască și să omoare poporul lui Dumnezeu. Aceasta s-a împlinit în perioada care a urmat bisericii apostolice și, de asemenea, în istoria Judecătorilor. În ambele istorii, Dumnezeu a îngăduit puterilor din afara poporului Său să aducă război și moarte asupra poporului Său. În biserica apostolică, acel război a fost motivat de respingerea religiei lui Hristos, care, în perioada anterioară a Efesului, fusese invincibilă în timp ce ducea Evanghelia la lume. Motivația vrăjmașilor poporului lui Dumnezeu în perioada Judecătorilor s-a întemeiat pe perioada anterioară a Efesului, când Dumnezeu Și-a demonstrat puterea asupra Egiptului și asupra neamurilor care au urmat, pe care Iosua fusese folosit să le cucerească. A doua pecete merge în paralel cu biserica din Smirna atât în Israelul antic, cât și în cel modern.

Pergamos înseamnă „cetate fortificată”, reprezentând astfel castelul unui împărat. Pecetea a treia merge în paralel cu Pergamos și reprezintă istoria în care judecata omenească este exercitată de împărații pământului în opoziție cu judecata lui Dumnezeu. Astfel, măsurarea, sau judecata care este reprezentată prin cele „două” talere ale balanței ce cântăresc „grâul”, „orzul”, „untdelemnul” și „vinul”, identifică autoritatea regală omenească, care este întotdeauna defectuoasă în raport cu judecata lui Dumnezeu. Amintiți-vă că o măsurare dreaptă sau o cântărire dreaptă nu necesită două talere. Două talere reprezintă o judecată inegală.

„Orzul” este un simbol al jertfei „celor dintâi roade” a sărbătorii Paștelui; „grâul” este un simbol al jertfei „celor două pâini legănate” a sărbătorii Cincizecimii. „Untdelemnul” este un simbol al Duhului Sfânt, iar „vinul” este un simbol al doctrinei. Pergam, în vremea Israelului antic, este perioada împăraților compromișatori ai lui Israel, care au adus judecata asupra sistemului de închinare al lui Dumnezeu, reprezentat de intervalul dintre Paște și Cincizecime. Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu sunt reprezentate de „vin” și „untdelemn”. Atât în Israelul antic, cât și în cel modern, biserica din Pergam este perioada în care Satana încearcă să împlinească ceea ce nu a putut face prin vărsare de sânge în istoria reprezentată de Smirna. În Pergam, Satana a încercat să nimicească poporul lui Dumnezeu și adevărul lui Dumnezeu prin compromis, nu prin vărsare de sânge, așa cum este reprezentat în Smirna. Compromisul împăraților Israelului antic preînchipuie compromisul lui Constantin în Israelul modern.

ਟਾਇਟੀਰਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਪਛਤਾਵੇ ਦੀ ਬਲੀ,” ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਸ਼ਹੀਦੀ ਆਤਮਾ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੇ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਲਈ ਮਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਛਤਾਵੇ ਦੀ ਬਲੀ ਉਹ ਤਿਆਰੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਕਠਨਿ ਤੋਂ ਕਠਨਿ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵੱਚਿ ਵੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ, ਜਿਵੇਂ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕੈਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਦਾਨੀਏਲ, ਸੁਦਰਕ, ਮੇਸਕ ਅਤੇ ਅਬੇਦਨੋਗੋ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ; ਅਤੇ ਇਹ ਵਾਲਡੈਸੀਅਨਾਂ, ਹਰਿਗਨਾਟਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਉਸ ਬਲੀ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਇਤਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਪਾਪਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਯਾਤਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਚੌਥੀ ਮੋਹਰ ਟਾਇਟੀਰਾ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵਰਿੱਧ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਬਾਬਲ ਦੀ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵਰਿੱਧ ਆਧੁਨਿਕ ਬਾਬਲ ਦੀ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਕੈਦਾਂ ਦੇ ਇਤਹਾਸ ਵੱਚਿ ਪਹਿਲਾਂ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਡਰਿਗਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਅਤੇ ਸਮਰਾਟ ਕੌਨਸਟੈਂਟੀਨ ਨੇ ਕਰ ਦਿਖਾਇਆ। ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਟਾਇਟੀਰਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਦੋਰ ਲਈ ਰਾਹ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

Սարդիսը որևէ նշանակություն չունի այն բանի հետ համապատասխան, որ այն անուն է դափնուն, բայց այդ դափնությունը սուտ է: Շեխինայի ներկայությունը երբեք չհայտնվեց երկրորդ տաճարում: Զրիստոսի ներկայությունը երբեք չհայտնվեց Սարդիսի պատմության մեջ: Խափար դարերի բարեկարգությունը, ըստ էության, մեկ քայլ առաջ և երկու քայլ հետ շարժումների մի շարք էր: Այն գործը, որ Սարդիսի պատմությունը կոչված էր իրագործելու Բողոքական Բարեփոխման ընթացքում, երբեք ավարտին չհասցվեց:

Philadelphia înseamnă dragoste frățască, iar este cu neputință să-ți iubești fratele dacă nu-L iubești mai întâi pe Dumnezeu.

Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, iar pe fratele său îl urăște, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut? Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu să

ข้อความถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดเป็นข้อความที่ประทานแก่คริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่งมีอยู่ในเวลาที่โยห์นได้บันทึกข้อความเหล่านั้น ข้อความถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดให้คำสั่งสอนและคำเตือนแก่คริสตจักรทั้งปวงตลอดประวัติศาสตร์ ข้อความถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดให้คำสั่งสอนและคำเตือนแก่คริสเตียนแต่ละคนตลอดประวัติศาสตร์ คริสตจักรทั้งเจ็ดเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ของคริสต์ศาสนาตั้งแต่สมัยของอัครทูตจนถึงอวสานของโลก คริสตจักรทั้งเจ็ดเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ของอิสราเอลโบราณตั้งแต่สมัยของโมเสสจนถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็มใน ค.ศ. 70 คริสตจักรทั้งเจ็ดอาจเข้าใจและนำมาประยุกต์ใช้ได้โดยการจำแนกความแตกต่างระหว่างคริสตจักรสี่แห่งแรกกับสามแห่งสุดท้าย

Dintre cele șase diferite aplicații profetice pe care le identificăm, aceleași aplicații sunt reprezentate în cele șapte pecetei.

Vom aborda aceste adevăruri în articolul următor.